

Szegedi Ítéltábla
Bf.II.367/2012/6.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. november 8. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott **ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2011. január 20. napján kihirdetett **2.B.868/2009/161.** számú ítéletének III. r., V. r., VI. r. és VII. r. vádlottra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

a III. r. vádlott vagyon elleni bűncselekményét **bűnsegédként elkövetettnek minősíti.**

A III. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést és közügyektől eltiltást **2 (kettő) évre enyhíti**, a pénzmellékbüntetést **mellőzi.**

A V. r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést **4 (négy) év 6 (hat) hónapra**, a közügyektől eltiltást **5 (öt) évre enyhíti**, a pénzmellékbüntetést **mellőzi.**

A VI. r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést és közügyektől eltiltást **4 (négy) évre**, a pénzmellékbüntetést **2.000.000.-(kettőmillió) Ft-ra enyhíti.**

A VII. r. vádlott vagyon elleni bűncselekményét **társtettségben elkövetett orgazdaság büntettének** [Btk. 326. § (1) bekezdés 1. és 3. fordulat, (4) bekezdés a) pont] **minősíti.**

A VII. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést **2 (kettő) évre enyhíti.**

A közügyektől eltiltást és a pénzmellékbüntetést **mellőzi.**

A szabadságvesztés végrehajtását **5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti.**

A VI. r. vádlott vonatkozásában a vagyonekbevételek összegét **872.000.- (nyolcszázhetvenkettőezer) Ft-ra leszállítja.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek a III. r., az V. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja** azzal, hogy az V. r. vádlott és a VI. r. vádlott vonatkozásában az orgazdaság büntetvény jogszabályi alapja helyesen Btk. 326. § (1) bekezdés **1. és 3. fordulata**, (5) bekezdés b) pontja.

A III. r. vádlott személyi igazolványának száma (szám),

a VI. r. vádlott anyja neve helyesen (vezetéknév, első utónév, második utónév),

a VII. r. vádlott személyi igazolványának száma (szám).

Az V. r. és a VI. r. vádlott vonatkozásában a kiszabott fegyházbüntetésbe **beszámítja** az általuk 2011. január 20. napjától 2011. december 16. napjáig házi őrizetben töltött időt; 1 (egy) napi fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés 5 (öt) napi házi őrizetben töltött időnek felel meg.

A másodfokú eljárásban felmerült **67.750.-(hatvanhétezer-hétszázötven) Ft** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az ítélőtábla a Kúria 2012. június 5. napján meghozott Bhar.III.447/2012/4. számú hatályon kívül helyező és új másodfokú eljárásra utasító végzésének megfelelően a következők szerint folytatta le az ügyben a másodfokú eljárást:

Az elsőfokú bíróság:

a III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtetteségben elkövetett lopás büntetvény [Btk. 316. § (1) bekezdés és (6) bekezdés a) pontja], valamint hatóság félrevezetésének vétségében (Btk. 237. §).

az V. r. és a VI. r. vádlottak bűnösségét folytatólagosan, társtetteségben elkövetett orgazdaság büntetvény [Btk. 326. § (1) bekezdés és (5) bekezdés b) pont] mondta ki, míg a VII. r. vádlott bűnösségét orgazdaság büntetvény [Btk. 326. § (1) bekezdés és

(5) bekezdés b) pont], továbbá magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) állapította meg.

Ezért a III. r. vádlottat halmazati büntetésül 3 év 8 hónap börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra, valamint 1.500.000,- pénzmellékbüntetésre, valamint 5 év gépjárművezető foglalkozástól eltiltásra,

az V. r. vádlottat - mint bűnszervezetben elkövetőt - 6 év 2 hónap fegyházra, mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra és 5 millió forint pénzmellékbüntetésre,

a VI. r. vádlottat - ugyancsak, mint bűnszervezetben elkövetőt - 6 év fegyházra, 7 év közügyektől eltiltásra és 5 millió forint pénzmellékbüntetésre,

a VII. r. vádlottat halmazati büntetésül 3 év 10 hónap börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra, és 4 millió forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

az V. r. vádlottal szemben 1.127.000,-, a VI. r. vádlottal szemben 1.397.000,-, a VII. r. vádlottal szemben 4.400.000,- forintra vagyonekőbzást rendelt el.

Az V. r. és a VI. r. vádlottakat kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

Az érintett vádlottak esetében a szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt és rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre átváltoztatásának lehetőségéről: - a pénzmellékbüntetéseket egyezően 10.000,- forintonként rendelte egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni, az V. r., a VI. r. vádlottak esetében a végrehajtás esetére fegyházban, míg a III. r. és a VII. r. vádlottak esetében börtönben rendelte azt végrehajtani.

Rendelkezett a bűnjelekről.

A (gazdasági társaság megnevezése) polgári jogi igényét elutasította.

Rendelkezett a bűnügyi költségről: a III. r. vádlottat 158.388,-, az V. r. vádlottat 38.800,-, a VI. r. vádlottat 19.440,- forint, míg az V. r., VI. r. és elítélt társukat egyetemlegesen 10.964,- forint, az V. r., VI. r., VII. r. és elítélt társukat ugyancsak egyetemlegesen 75.480,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte. A fennmaradó 5.400,- forint bűnügyi költséget az államra terhelte.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyész - most már irányadó, maradó fellebbezési kérelemként csupán - a VII. r. vádlott terhére anyagi jogszabálysértés miatt, cselekményének társtettességben elkövettként és a felhívott törvényhely (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő gazdaság bűntette megállapítása , és a kiskereskedői foglalkozástól eltiltás érdekében,

- a III. r. vádlott és védője elsősorban e vádlott felmentése, másodsorban büntetésének enyhítése, a pénzmellékbüntetés és a foglalkozástól eltiltás mellőzése érdekében - a fellebbezési nyilvános ülésen megerősítve azt a fellebbezési indokolási kérelmet, mely szerint alapvetően az elsőfokú ítélet reá vonatkozó részének hatályon kívül helyezésére és e tekintetben az eljárás megismétlésére tettek indítványt;

- az V. r. vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt felmentés, másodsorban enyhítés, főként azonban az elsőfokú ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezése és új eljárásra utasítás érdekében;

- a VI. r. vádlott és védője elsősorban bizonyítékok hiánya okából történő felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében.

Az ügyész a fellebbviteli nyilvános ülésen a történeti tényállás II./ pontjának az iratok tartalma alapján történő kiegészítésére tett indítványt: - az V. r., VI. r. vádlottak - I. és VIII. r. elítélt-társaikkal szándékegységben - valósították meg az gazdaság bűncselekményét akként, hogy az I. r. elítélt, valamint az V. és VI. r. vádlottak közreműködtek a tényállás I/1/a. és I/2/b. pontjában rögzített lopás cselekményekből származó vagyontárgyaknak a VIII. r. elítélt részére történő láncolatos értékesítésében.

Ugyanilyen tartalmú indítványt terjesztett elő a II/2. tényállási pontra nézve akként, hogy az I. r. elítélt, az V. r. és a VI. r., valamint a VII. r. vádlottak, valamint a VIII. r. elítélt tevékenyen együttműködve, szándékegységben valósították a bűncselekményt úgy, hogy a I. V., VI., VII. r. elítéltek, illetve vádlottak közreműködtek az ítéleti tényállás I/2/b. pontjában rögzített lopás cselekményből származó vagyontárgyaknak a VIII. r. elítélt részére történő láncolatos értékesítésében.

Egyebekben az eljárás jelen szakában elbírálható fellebbezését mindenben fenntartotta.

A fellebbviteli nyilvános ülésen a III. r. vádlott védője a már írtak szerint esetleges hatályon kívül helyezésre is indítványt tett.

Az írásban előterjesztett fellebbezési indokolásában írtakkal egyezően sérelmezte azt, hogy a nyomozó hatóság akkori vezetőjének elfogultságát nem vizsgálták az eljáró bíróságok, márpedig annak - álláspontja szerint - döntő jelentősége van védelem

cselekményeinek megítélésében. A vagyon elleni bűncselekmények tekintetében sérelmezte az V. r. vádlott bünszervezetben elkövetésének megállapítását, a VII. r. vádlott esetében pedig a tényállás elfogadása mellett nem lehetett következtetést levonni arra, hogy a hamis tartalmú magánokiratot védence felhasználta. Márpedig ez a törvényi tényállás megvalósulásának kritériuma. Ebben a körben eseti döntésre (BH 1999.398.) is hivatkozott.

Az V., VII. r. vádlottak védője - továbbá - kifejtette, hogy álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy a megismételt eljárás szabályai szerint a korábbi másodfokú tárgyalás anyaga ennek az eljárásnak is része, így ilyen szempontból a jelen megismételt másodfokú eljárás kereteiben is értékelhető.

A VI. r. vádlott vezető védője kiemelte a VIII. r. vádlott közokiratba foglalt vallomásának jelentőségét. Támadta a bünszervezet megállapítását és határozott indítványt tett az első- másodfokú eljárás során beszerzett bizonyítékok felhasználására.

A III., V., VI., VII. r. vádlottak - lényegében - a védőik által elmondottakhoz csatlakoztak, azonos fellebbezési kérelmeket előterjesztve.

Kizárólag az ügyésznek a VII. r. vádlott javára bejelentett, eltérő minősítést célzó, valamint valamennyi fellebbező vádlott büntetésének enyhítését célzó védelmi fellebbezések az alaposak, egyéb irányban a védelmi fellebbezéseket az ítélőtábla alaptalanoknak ítélte.

Az V., VI., VII. r. vádlottak védői által előterjesztett bizonyítási indítványokat (a VIII. r. vádlott kihallgatása, 1. sz. név, **2. sz. név** és 3. sz. név tanú kénti kihallgatása, valamint (szakértő neve) igazságügyi műszaki szakértő meghallgatása) az ítélőtábla nem ítélte alaposaknak.

(2. sz. név) esetleges vallomása csakúgy, mint az V. és VII. r. vádlottak által e tanúval szembesítendő másik tanú és a VIII. r. elítélt vallomásától nem várható a megállapítottól eltérő tényállás, figyelemmel a Be. 351. § (1) bekezdésében írtakra. Eszerint ugyanis a másodfokú bíróság az ügydöntő határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapozza, kivéve, ha az megalapozatlan. Ehhez képest a másodfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy merült-e fel arra utaló körülmény, tény, ami felvetné az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás olymértékű megalapozatlanságát, amit kizárólag a védelem által indítványozott bizonyítás (a VIII. r. vádlott és fent nevezett tanúk kihallgatása) felvételével lehetne, illetve kellene kiküszöbölni.

Ezt a kérdést a másodfokú bíróság nemlegesen döntötte el.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdés és a 349. § (1) bekezdése alapján a felülbírálatot elvégezve megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését esetlegesen szükségessé tévő eljárási szabálysértés nem volt tapasztalható az ügyben. Ebben a körben, ezen az alapon vizsgálta meg azt a védelmi álláspontot is, mely szerint a **2. sz. név** rendőrségi vezető és a VIII. r. elítélt kapcsolatára figyelemmel kizárt-e az a nyomozó hatóság, amely a nyomozást lefolytatta. Ennek az volt a jelentősége, hogy igenlő esetben a VIII. r. elítélt korábbi vallomásait nem lehetett volna figyelembe venni bizonyítási eszközként, mivel annak törvényessége megkérdőjeleződhetett volna, amennyiben ilyen adat felmerült.

Ilyen - **2. sz. név** bármilyen irányú elfogultságára utaló - adat nem merült fel. Ily módon nem mondható ki, nem állítható, hogy nem járhatott volna el az a nyomozó hatóság, melynek vezetőjétől az ügy elfogulatlan megítélése egyéb okból ne lett volna várható (elfogultság). Miután **2. sz. név** esetleges elfogultságára irányuló, ilyen tartalmú bejelentést a nyomozás során sem a VIII. r. elítélt, sem az egyébként ilyen ok fennállása esetén annak bejelentésére köteles **2. sz. név** nem tett, és más jogosult sem élt ilyen opcióval, értelemszerűen a kizárásra jogosult felettes nyomozó hatóság sem hozhatott ilyen tartalmú határozatot. Márpedig elfogultságot sérelmező esetleges bejelentés folytán, a kizárással a jogalkalmazó éppen a jövőre nézve kívánta megelőzni, hogy esetlegesen elfogult hatóság járjon el az ügyben. Ennek ugyanis meghatározó jelentősége van, hiszen a nyomozás során kerül sor a bizonyítékok összegyűjtésére és megfelelő, vádemelésre alkalmas anyag előkészítésére.

A nyomozás befejezését követően ugyanakkor már csak arra van lehetőség, hogy a bíróság azt vizsgálja, ténylegesen elfogult volt-e a nyomozó hatóság vezetője. Ilyen jellegű, esetleges elfogultságot megalapozó körülményeket azonban nem észlelt a másodfokú bíróság sem, így **2. sz. név** elfogultságát utólag sérelmező álláspontok nem megalapozottak, mert nem volt tapasztalható elfogultság a nyomozó hatóság vezetője részéről, így a nyomozást törvényesen folytatták le.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben maradéktalanul lefolytatta, a vád tárgyává tett, a büntetőjogi főkérdések minikénti eldöntése szempontjából jelentős tényekre nézve kellő terjedelemben vette fel a bizonyítást, abban hiányosságot, felderítetlenséget a másodfokú bíróság nem tapasztalt. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte. Ennek során részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékot mennyiben és miért fogadott, vagy utasított el a tényállás megállapítása során. Vonatkozik ez a tachográf által szolgáltatott adatok elemzésére is, amely tekintetében már az elsőfokú eljárásban megállapításra került, hogy a tachográf készülék manipulálható volt, így annak

további vizsgálata, illetve ebben a körben a bizonyítás felvétele - (szakértő nev) szakértő meghallgatása - célszerűtlen lett volna. A bizonyítékok mérlegelése logikus és iratszerű volt, ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek. Megalapozott tényállás mellett pedig nincs lehetőség a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételére [Be. 353. § (1) bekezdés], ezért azt a másodfokú bíróság elutasította. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a III. r. vádlott fellebbeviteli nyilvános ülésen tett, személyes körülményeire vonatkozó nyilatkozata és az iratok tartalma alapján csupán a következők szerint szorult kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre, figyelemmel a Be. 351. § (2) bekezdés c) pontjában írtakra és a Be. 353.§ (2) bekezdésére:

A III. r. vádlottnak összesen hat gyermeke van, közülük egy már felnőtt, így öt kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének 11. oldala, alulról számított 4. bekezdéséből mellőzte annak megállapítását, hogy a III. r. vádlott ismeretlen társaival együtt eltulajdonította a vád tárgyává tett televíziókat. Ezt akként helyesbítette, hogy a III. r. vádlott ismeretlenül maradt társai a járműszerelvénnyel földi helymeghatározó berendezését (GPS), annak adattovábbító rendszerét (GPRS) és raktárnyitó szenzorát befolyásolták, majd a szállítmányt lepakolták és elszállították.

Az utóbbi helyesbítés azért volt szükséges, mert az elsőfokú bíróság iratellenesen (bizonyíték által alá nem támasztottan) állapította meg azt, hogy a III. r. vádlott maga is tevőlegesen részt vett a helymeghatározó berendezés és a kapunyitó szenzor befolyásolásában és az áru lepakolásában és elvételében.

Az ítélet tábla valamennyi, ezzel érintett tényállásból a jogi indokolásba utalta mindazon kifejezéseket, amelyek a lopás, az üzletszerűség, a tártstettség, az orgazdaság, illetve a bünszervezet törvényi definícióinak történeti tényállási elemként való feltüntetésére vonatkoztak. Így a "jogtalan eltulajdonítás, vagyoni haszonszerzési szándék, egymás tevékenységéről tudás, a lopásból származó dolgok elidegenítésében való közreműködés, az összehangolt működés, a hosszabb távú tevékenységre szerveződés, rendszeres haszonszerzésre törekvés" és más hasonló megfogalmazásokat, miután azok nem ténykérdések, hanem abból levont jogi következtetések és ezért nem tényállásban kell azokat ekként rögzíteni, hanem a jogi indokolásban.

Az iratok tartalma alapján kiegészítette a tényállást azzal is, hogy a polgári jogi igényt a (gazdasági társaság megnevezése) terjesztette elő 50.374.170,- forintba, a meg nem térült kár pedig 85.050.000,- forint.

(Az ítélet tábla a Bkf.II.434/2009/2. számú végzésében már felhívta az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a Magyar Nemzeti Bank honlapján található valutaparitásra tekintettel a külföldi fizetőeszközben megjelölt polgári jogi igény összege szeruségét mindig magyar forintban kell megállapítani, mert ez a hazai törvényes fizetőeszköz.)

Az elsőfokú ítélet 12. oldal 3. bekezdésében a büntetőeljárást felajánló külföldi bűnüldöző hatóság neve helyesen: Nürnberg-Fürthi Államügyészség.

A történeti tényállás II/2. pontját akként helyesbítette az ítélet tábla az iratokra figyelemmel, hogy - helyesen - 31 db Philips LCD televíziót szerzett meg a VIII. r. vádlott.

Továbbá, a nyomozó hatóság a (típus megjelölése) kisteher gépjárműben talált műszaki cikkeket a helyszínen lefoglalta.

A most írt helyesbítésekkel, kiegészítésekkel vált tehát mindenben irányadóvá az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a felülbírálat számára.

Itt jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a Be. 406. § (1) bekezdése és 404. § (5) bekezdése értelmében a korábbi másodfokú eljárásban felvett bizonyítás - a másodfokú bíróság határozatának megalapozatlanság miatt történt hatályon kívül helyezése folytán - nem képezhetette mérlegelés tárgyát a tényállás megalapozottságának vizsgálata során.

A megalapozott, ezért irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére, a tényállás támadásán keresztül hatályon kívül helyezést, illetve felmentést célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Vonatkozik ez a magánokirat-hamisítás vétségére is, az e körben kifejtetteket (ítélet 92. oldal) az ítélet tábla mindenben osztotta.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményeit túlnyomórészt helyesen minősítette.

Tévedett ugyanakkor a III. r. vádlottnak a lopási cselekményének, illetve a VII. r. vádlottnak az orgazdaság bűncselekményének elkövetői alakzatát illetően.

Ami ugyanis a tényállás helyesbítéséhez képest most már nyilvánvaló, a III. r. vádlott azzal, hogy a szállítmányt a tettesek rendelkezésére bocsátotta, nem társtettesi magatartást valósított meg, hiszen a dolog elvételben nem vett részt. Márpedig tettes, illetve társtettes kizárólag az az elkövető lehet, aki törvényi tényállási elemet valósít

meg, így lopás esetén az, aki a lopás elkövetési magatartásban, az elvételben részt vesz. A III. r. vádlott tekintetében azonban ilyen cselekvőség nem volt megállapítható. Figyelemmel azonban a szállítmány eltulajdonításának megvalósítási módjára, illetve arra, hogy a III. r. vádlott nem vitásan félrevezette a külföldi nyomozó hatóságot, azt kétséget kizáróan meg lehetett és meg is kellett állapítani - miután a VIII. r. elítelt vallomása is alátámasztotta - hogy a III. r. vádlott szükségképpen tudott arról, hogy az árút el fogják lopni (és el is lopták), miként a lopást elkövetők is tisztában voltak azzal, hogy a cselekményről a sofőr tud. Ennél fogva helyes anyagi jogi értékeléssel a III. r. vádlott magatartása pszichikai bűnsegély [Btk. 21. § (2) bekezdés]. Ennél többet a III. r. vádlott terhére az alapul vehető tények, bizonyítékok alapján nem lehetett megállapítani, minthogy akár a fizikai segítségnyújtást, vagy a tártettesi elkövetés megalapozó releváns tények felderítésére nem került sor. Ennek megfelelően a III. r. vádlott cselekményét az ítéltábla bűnsegédként elkövetettnek minősítette.

A tényállás kiegészítéséhez képest nyilvánvaló, hogy a VII. r. vádlott az gazdasági cselekményét a többi orgazdával szándékegységben, egymás tevékenységéről tudva, közösen valósította meg, így az a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti tárttességben elkövetettnek minősül. Ugyanakkor osztotta azt a védelmi álláspontot, hogy e vádlott nem törekedett hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre, ily módon a Btk. 137. § 8. pontjában definiált üzletszerűség, mint az orgazda cselekmény minősítő körülménye nem állapítható meg a terhére, azt a másodfokú bíróság mellőzte.

Ami az V., VI. r. vádlott cselekményeinek bünszervezetben való elkövetését illeti, az idevágó elsőfokú álláspontot a másodfokú bíróság teljes mértékben osztotta. A védelem eredménnyel nem támadhatta a bünszervezet megállapításához vezető terhelő tényeket, azok mindvégig nyomon követhetőek voltak a történeti tényálláson keresztül, így az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor az alapul vehető tényekből a bünszervezetben való elkövetésre vont le jogi következtetést. Ehelyütt a másodfokú bíróság csupán a 4/2005. Büntető Jogegységi Határozatot hívja fel, mely szerint:

1./ Bünszervezetben elkövetés ([Btk. 137. § 8. pont 98. § (1) bekezdés] megállapítható azzal szemben is, aki eseti jelleggel akár egyetlen cselekményt tettesként vagy részesként valósít meg.

2./ A Btk. 98. § (1) bekezdése akkor alkalmazható, ha az elkövető tudata a bünszervezet Btk. 137. § 8. pontjában meghatározott tárgyi ismérveit átfogja.

Az 504 db Samsung gyártmányú televízió készülék külföldön történt "ellopásának" a külföldi nyomozó hatóság előtti hamis állítása és azok a tények, melyek szerint e tévékészülékek mintadarabjait találták fel házkutatás során, továbbá a lehallgatott telefonbeszélgetések tartalma kétséget maga után nem hagyó terhelő bizonyítékok, olyanok, amelyek a bűncselekmény tipikusan bünszervezetre utaló konspirációs jellegét domborítják ki. A lopás megvalósításának a módja, és a lopott dolgoknak az

orgazdákon keresztül történő eltüntetésének terve, szervezettsége alátámasztják a szervezett működés, a lefoglalási jegyzőkönyvekben foglaltak pedig a hosszabb távra szerveződés megállapítását. Ebből következik, hogy a bünszervezetben való elkövetés megállapításában sem tévedett az elsőfokú bíróság, ami az V. és VI. r. vádlottak cselekvőségét illeti.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségi körülményeit túlnyomórészt helyesen sorolta fel; további enyhítőként értékelte az ítéletábra valamennyi érintett vádlott esetében, hogy hosszú idő óta állnak a büntetőeljárás hatálya alatt, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalától is közel két év telt már el. Enyhítő a III. r. vádlott esetében a bűnsegédi elkövetés, az, hogy nagy számú kiskorú gyermekről gondoskodik, míg további súlyosító a VII. r. vádlott esetében a már írtak szerinti társtettesi elkövetés.

Az elsőfokú bíróság a most írt bűnösségi körülményekre és a kiszabott büntetések belső arányosításának követelményére is az enyhítő körülmények túlsúlyára és nyomatékára figyelemmel immár eltúlzottnak értékelte valamennyi

fellebbezéssel érintett vádlott esetében a kiszabott főbüntetéseket, így azokat a rendelkező rész szerinti mértékre enyhítette, illetve a III. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak esetében enyhítette a közügyektől eltiltás tartamát is. Miután az V. r. és a VII. r. vádlottak esetében nem voltak megállapíthatóak olyan megfelelő jövedelmi és vagyoni viszonyok, amelyekre tekintettel pénzmellékbüntetést lehetett volna kiszabni, így az ő esetükben az ítéletábra mellőzte ezen mellékbüntetést.

Ugyanakkor a VII. r. vádlott tekintetében úgy ítélte, hogy a szabadságvesztés azonnali végrehajtása nélkül is elérhető a büntetésnek a Btk.-ban írt céljai, így a szabadságvesztés mértékének enyhítése mellett annak végrehajtását a Btk. 89. § (1) és (3) bekezdése alapján próbaidőre fel is függesztette a törvényi maximumban. Erre tekintettel pedig mellőzte a közügyektől eltiltást, miután az ilyen főbüntetés mellett nem szabható ki.

A VI. r. vádlott esetében a vagyoneklobzás összegének megállapításakor nem volt tekintettel az elsőfokú bíróság arra, hogy lefoglalás révén megtérült egy TV készülék, így az az összes vagyoni előnyből levonandó, ehhez képest alacsonyabb összegre szállította le a másodfokú bíróság a vagyoneklobzás összegét.

Miután a kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a III., V., VI., VII. r. vádlottakra vonatkozó része egyebekben mindenben megfelelt a törvénynek, ezért azt

a másodfokú bíróság a Be. 372. § (1) bekezdése szerinti a megváltoztató rendelkezéseken túlmenően a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy helyes fordulat szerint állapította meg az V. r. és a VI. r. vádlott tekintetében az orgazdaság büntetnének jogszabályi alapját.

Az iratok tartalma, illetve a III. r. vádlott és a VII. r. vádlott felmutatott személyi igazolványa alapján megállapította ezek helyes adatait, illetve a VI. r. vádlott teljes anyja nevét.

Az V. r. és a VI. r. vádlottak esetében a kiszabott fegyházba a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján beszámította az általuk házi őrizetben töltött időt a szabadságvesztésbe, mégpedig a (3) bekezdésben biztosított mérlegelési jogkörnél fogva állapítva meg a beszámítási kulcs mértékét.

A megelőző másodfokú eljárásban felmerült 67.750,- forint bűnügyi költség viselésére a Be. 403. § (5) bekezdése alapján nem lehet a vádlottakat kötelezni, ezért a Be. 339. § (1) bekezdése alapján azt az állam viseli.

Szeged, 2012. november 8.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja, előadó,
Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.367/2012/6. számú ítélete és ezen ítélet folytán a Csongrád Megyei Bíróság 2.B.868/2009/161. számú ítéletének a III. r., az V. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottakra vonatkozó és a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és - a VII. r. vádlott esetében a fel nem függesztett részében - végrehajtható.

Szeged, 2012. november 8.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke